

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2017 m. gegužės 16 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą — Direktyva 2011/16/ES — Administracinis bendradarbiavimas apmokestinimo srityje — 1 straipsnio 1 dalis — 5 straipsnis — Trečiajam asmeniui pateiktas informacijos prašymas — Atsisakymas suteikti informaciją — Sankcija — Prašomos informacijos „numatomo reikalingumo“ sąvoka — Institucijos, į kurią kreipiamasi, atliekamas patikrinimas — Teismo kontrolė — Apimtis — Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartija — 51 straipsnis — Sąjungos teisės įgyvendinimas — 47 straipsnis — Teisė į veiksmingą teisminę gynybą — Teismo ir trečiojo asmens galimybė susipažinti su besikreipiančiosios institucijos pateiktu prašymu“

Byloje C-682/15

dėl *Cour administrative* (Aukštesnysis administracinis teismas, Liuksemburgas) 2015 m. gruodžio 17 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2015 m. gruodžio 18 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Berlioz Investment Fund SA

prieš

Directeur de l'administration des contributions directes

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas K. Lenaerts, pirmininko pavaduotojas A. Tizzano, kolegijų pirmininkai M. Ilešič, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, M. Berger ir A. Prechal, teisėjai A. Arabadžiev, C. Toader, M. Safjan, D. Šváby, E. Jarašiūnas, C. G. Fernlund (pranešėjas), C. Vajda ir S. Rodin,

generalinis advokatas M. Wathelet,

posėdžio sekretorė V. Giacobbo-Peyronnel, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2016 m. lapkričio 8 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

- *Berlioz Investment Fund SA*, atstovaujamos advokato J.-P. Drescher,
- Liuksemburgo vyriausybės, atstovaujamos A. Germeaux ir D. Holderer, padedamų advokatų P.-E. Partsch ir T. Evans,
- Belgijos vyriausybės, atstovaujamos J.-C. Halleux ir M. Jacobs,

* Proceso kalba: prancūzų.

- Vokietijos vyriausybės, atstovaujamos T. Henze,
- Prancūzijos vyriausybės, atstovaujamos iš pradžių S. Ghiandoni, vėliau E. de Moustier,
- Italijos vyriausybės, atstovaujamos G. Palmieri, padedamos *avvocato dello Stato* P. Garofoli,
- Lenkijos vyriausybės, atstovaujamos B. Majczyna,
- Suomijos vyriausybės, atstovaujamos S. Hartikainen,
- Europos Komisijos, atstovaujamos R. Lyal, J.-F. Brakeland, H. Krämer ir W. Roels,

susipažinęs su 2017 m. sausio 10 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

- 1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2011 m. vasario 15 d. Tarybos direktyvos 2011/16/ES dėl administracinio bendradarbiavimo apmokestinimo srityje ir panaikinančios Direktyvą 77/799/EEB (OL L 64, 2011, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 9 sk., 1 t., p. 63) 1 straipsnio 1 dalies ir 5 straipsnio bei Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau – Chartija) 47 straipsnio išaiškinimo.
- 2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant *Berlioz Investment Fund SA* (toliau – *Berlioz*) ir *Directeur de l'administration des contributions directes* (Tiesioginių mokesčių administracijos direktorius, Liuksemburgas) ginčą dėl piniginių sankcijos, kurią bendrovei *Berlioz* ši institucija skyrė už atsisakymą suteikti informaciją atsakant į prašymą, gautą keičiantis informacija su Prancūzijos mokesčių administracija.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

Chartija

- 3 Chartijos 47 straipsnyje „Teisė į veiksmingą teisinę gynybą ir teisingą bylos nagrinėjimą“ nustatyta:
„Kiekvienas asmuo, kurio teisės ir laisvės, garantuojamos Sąjungos teisės, yra pažeistos, turi teisę į veiksmingą jų gynybą teisme šiame straipsnyje nustatytais sąlygomis.

Kiekvienas asmuo turi teisę, kad jo bylą per kiek įmanoma trumpesnį laiką viešai ir teisingai išnagrinėtų pagal įstatymą įsteigtas nepriklausomas ir nešališkas teismas. Kiekvienas asmuo turi turėti galimybę gauti teisinę pagalbą, būti ginamas ir atstovaujamas.

<...>“

Direktyva 2011/16

4 Direktyvos 2011/64 1, 2, 6–9 ir 19 konstatuojamosiose dalyse nustatyta:

„(1) <...> Mokesčių mokėtojų judumas, tarpvalstybinių sandorių skaičius ir finansinių priemonių internacionalizavimas itin sparčiai didėja, todėl valstybėms narėms sunku tinkamai apskaičiuoti mokėtinus mokesčius. Šie vis didėjantys sunkumai turi įtakos apmokestinimo sistemų veikimui, ir kyla dvigubo apmokestinimo problemų, o tai skatina mokesčių sukčiavimą ir mokesčių slėpimą <...>

(2) <...> Siekiant pašalinti neigiamą šio reiškinio poveikį, būtina sukurti naują valstybių narių mokesčių administracijų administracinio bendradarbiavimo tvarką. Reikia priemonių, kurios galėtų užtikrinti valstybių narių tarpusavio pasitikėjimą nustatant visoms valstybėms narėms taikomas vienodas taisykles, pareigas ir teises.

<...>

(6) <...> Todėl manoma, kad tinkama veiksmingo administracinio bendradarbiavimo priemonė yra nauja direktyva.

(7) Ši direktyva yra grindžiama [1977 m. gruodžio 19 d. Tarybos] direktyvos 77/799/EEB [dėl valstybių narių kompetentingų institucijų tarpusavio pagalbos tiesioginio apmokestinimo ir draudimo įmokų apmokestinimo srityje (OL L 336, 1977, p. 15; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 9 sk., 1 t., p. 63)] pasiekimais, tačiau joje nustatomos aiškesnės ir tikslesnės taisyklės, reglamentuojančios valstybių narių administracinį bendradarbiavimą, kad, jei būtina, ypač keitimosi informacija srityje, būtų užtikrintas platesnis valstybių narių administracinis bendradarbiavimas. <...>

(8) <...> Todėl reikėtų numatyti, kad įstaigos palaikytų daugiau tiesioginių ryšių siekiant, kad bendradarbiavimas taptų veiksmingesnis ir spartesnis. <...>

(9) Valstybės narės, gavusios kitos valstybės narės prašymą, turėtų keistis informacija apie konkrečius atvejus ir turėtų atlikti tokiai informacijai gauti būtinus tyrimus. „Numatomo reikalingumo“ standartu siekiama numatyti, kad būtų kuo plačiau keičiamasi informacija mokesčių klausimais, ir taip pat paaiškinti, kad valstybės narės neturi laisvės vykdyti „atsitiktinės paieškos“ arba prašyti informacijos, kuri greičiausiai nėra susijusi su atitinkamo mokesčių mokėtojo mokesčių reikalais. Šios direktyvos 20 straipsnyje nustatyti procedūriniai reikalavimai turėtų būti aiškinami pakankamai laisvai, kad tai netrukdytų veiksmingai keistis informacija.

<...>

(19) Atvejais, kuriais valstybė narė, į kurią kreipiamasi, gali atsisakyti suteikti informaciją, turėtų būti aiškiai apibrėžti ir apriboti, atsižvelgiant į tam tikrus privačius interesus, kurie turėtų būti apsaugoti, bei į visuomenės interesus.“

5 Direktyvos 2011/16 1 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Šia direktyva nustatomos taisyklės ir tvarka, kuriomis vadovaudamosi valstybės narės bendradarbiauja viena su kita siekdamos keistis informacija, kuri, kaip galima numatyti, gali būti reikalinga administruojant valstybių narių nacionalinius įstatymus, susijusius su 2 straipsnyje nurodytais mokesčiais, ir užtikrinant jų vykdymą.“

6 Šios direktyvos 5 straipsnyje numatyta:

„Besikreipiančiosios institucijos prašymu institucija, į kurią kreipiamasi, pateikia besikreipiančiajai institucijai visą 1 straipsnio 1 dalyje nurodytą informaciją, kurią ji turi arba kurią ji gauna atlikusi administracinius tyrimus.“

7 Minėtos direktyvos 16 straipsnio 1 dalis išdėstyta taip:

„Informacijai, kurią valstybės narės pagal šią direktyvą bet kokia forma pateikia viena kitai, taikomi tarnybinės paslapties reikalavimai ir suteikiama tokia pati apsauga, kokia suteikiama panašaus pobūdžio informacijai pagal ją gavusios valstybės narės nacionalinės teisės aktus. <...>

<...>“

8 Tos pačios direktyvos 17 straipsnyje „Apribojimai“ nustatyta:

„1. Valstybės narės institucija, į kurią kreipiamasi, suteikia kitos valstybės narės besikreipiančiajai institucijai 5 straipsnyje nurodytą informaciją, jeigu besikreipiančioji institucija išnaudojo įprastinius informacijos šaltinius, kuriais tomis aplinkybėmis ji būtų galėjusi pasinaudoti prašomai informacijai gauti, nerizikuodama, kad kils pavojus jos tikslų pasiekimui.

2 Šia direktyva valstybė narė, į kurią kreipiamasi, neįpareigojama atlikti tyrimų ar suteikti informaciją, jeigu jos teisės aktais neleidžiama atlikti tokių tyrimų arba rinkti prašomos informacijos jos pačios tikslais.

3. Valstybės narės, į kurią kreipiamasi, kompetentinga institucija gali atsisakyti suteikti informaciją, jeigu besikreipiančioji valstybė narė dėl teisinių priežasčių negali suteikti panašios informacijos.

4. Prašymas suteikti informaciją gali būti atmestas, jeigu ją suteikus būtų atskleista komercinė, pramoninė arba profesinė paslaptis ar komercinio proceso paslaptis, arba jeigu ją atskleidus būtų pažeista viešoji tvarka.

5. Institucija, į kurią kreipiamasi, praneša besikreipiančiajai institucijai apie prašymo suteikti informaciją atmetimo priežastis.“

9 Direktyvos 2011/16 18 straipsnyje „Prievolės“ nustatyta:

„1. Jeigu valstybė narė prašo suteikti informaciją vadovaujantis šia direktyva, valstybė narė, į kurią kreipiamasi, naudoja informacijai rinkti skirtas priemones, kad gautų prašomą informaciją, net jeigu tai valstybei narei nereikia tokios informacijos jos mokesčių tikslais. Šia prievole nepažeidžiamos 17 straipsnio 2, 3 ir 4 dalys, kurių taikymas jokių būdu nereiškia, kad valstybei narei, į kurią kreipiamasi, leidžiama atsisakyti suteikti informaciją vien dėl to, kad jai tokia informacija nėra reikalinga vidaus tikslais.

2. 17 straipsnio 2 ir 4 dalys jokių būdu nereiškia, kad valstybės narės institucijai, į kurią kreipiamasi, leidžiama atsisakyti suteikti informaciją vien dėl to, kad šią informaciją turi bankas, kita finansų įstaiga, paskirtasis asmuo, įgaliotasis atstovas arba patikėtinis, arba dėl to, kad ji susijusi su asmens nuosavybės interesais.

<...>“

- 10 Direktyvos 2011/16 20 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad prašymai suteikti informaciją bei atlikti administracinius tyrimus pagal šios direktyvos 5 straipsnį kiek įmanoma siunčiami naudojant Komisijos patvirtintą standartinę formą. Šio 20 straipsnio 2 dalis suformuluota taip:

„1 dalyje nurodytoje standartinėje formoje nurodoma bent ši informacija, kurią pateikia besikreipiančioji institucija:

- a) asmens, dėl kurio atliekamas tyrimas ar patikrinimas, tapatybė;
- b) mokesčių tikslas, dėl kurio prašoma informacijos.

Besikreipiančioji institucija gali, kiek žinoma, ir atsižvelgdama į tarptautinius pokyčius, pateikti bet kurio asmens, kuris, manoma, turi prašomos informacijos, taip pat bet kokius duomenis, kurie sudarytų palankesnes sąlygas institucijai, į kurią kreipiamasi, rinkti informaciją.“

- 11 Direktyvos 2011/16 22 straipsnio 1 dalies c punkte numatyta:

„Valstybės narės imasi visų būtinų priemonių, kad būtų:

<...>

- c) užtikrintas sklandus šioje direktyvoje numatytų administracinio bendradarbiavimo nuostatų veikimas.“

Liuksemburgo teisė

2013 m. kovo 29 d. Įstatymas

- 12 Direktyva 2011/16 perkelta į Liuksemburgo teisę *Loi du 29 mars 2013 portant transposition de la directive 2011/16 <...> et portant 1. modification de la loi générale des impôts; 2. abrogation de la loi modifiée du 15 mars 1979 concernant l'assistance administrative internationale en matière d'impôts directs* (2013 m. kovo 29 d. Įstatymas dėl Direktyvos 2011/16 perkėlimo į nacionalinę teisę ir dėl, pirma, bendrojo mokesčių įstatymo dalinio pakeitimo, antra, iš dalies pakeisto 1979 m. kovo 15 d. Įstatymo dėl tarptautinės administracinės pagalbos tiesioginių mokesčių srityje panaikinimo, *Mémorial A*, 2013, p. 756, toliau – 2013 m. kovo 29 d. Įstatymas).

- 13 2013 m. kovo 29 d. Įstatymo 6 straipsnyje numatyta:

„Besikreipiančiosios institucijos prašymu Liuksemburgo institucija, į kurią kreipiamasi, pateikia jai informaciją, kuri, kaip galima numatyti, reikalinga besikreipiančiosios valstybės narės vidaus teisės aktams, susijusiems su 1 straipsnyje nurodytais mokesčiais, administruoti ir taikyti ir kurią ji jau turi ar gauna atlikus administracinį tyrimą.“

- 14 2013 m. kovo 29 d. Įstatymo 8 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Liuksemburgo institucija, į kurią kreipiamasi, kuo greičiau, bet ne vėliau kaip per šešis mėnesius nuo prašymo gavimo dienos, pateikia 6 straipsnyje nurodytą informaciją. Tačiau jeigu Liuksemburgo institucija, į kurią kreipiamasi, jau turi tą informaciją, ji turi būti perduota per du mėnesius nuo minėtos dienos.“

2014 m. lapkričio 25 d. Įstatymas

15 *Loi du 25 novembre 2014 prévoyant la procédure applicable à l'échange de renseignements sur demande en matière fiscale et modifiant la loi du 31 mars 2010 portant approbation des conventions fiscales et prévoyant la procédure y applicable en matière d'échange de renseignements sur demande* (2014 m. lapkričio 25 d. Įstatymas, kuriuo numatoma keitimosi informacija paprašius mokesčių srityje tvarka ir kuriuo iš dalies keičiamas 2010 m. kovo 31 d. Įstatymas dėl mokesčių sutarčių tvirtinimo, kuriame numatyta keitimosi informacija paprašius tvarka, *Mémorial A* 2014, p. 4170, toliau – 2014 m. lapkričio 25 d. Įstatymas) yra toliau nurodytos nuostatos.

16 2014 m. lapkričio 25 d. Įstatymo 1 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Šis įstatymas nuo jo įsigaliojimo taikomas prašymams keistis informacija mokesčių srityje, kuriuos pateikia besikreipiančiosios valstybės kompetentinga institucija, remdamasi:

<...>

4) [2013 m. kovo 29 d. Įstatymu] dėl administracinio bendradarbiavimo mokesčių srityje;

<...>“

17 2014 m. lapkričio 25 d. Įstatymo 2 straipsnyje numatyta:

„1. Mokesčių administracijos įgaliojamos reikalauti iš atitinkamą informaciją turinčio asmens bet kokio pobūdžio informacijos, kurios prašoma taikant keitimosi informacija nuostatas, numatytas sutartyse ir įstatymuose.

2. Informaciją turintis asmuo privalo tiksliai ir be pakeitimų suteikti visą prašomą informaciją per nustatytą vieno mėnesio nuo pranešimo apie sprendimą dėl įpareigojimo suteikti prašomą informaciją terminą. Ši pareiga apima nepakeistų dokumentų, kurie pagrindžia informaciją, perdavimą.

<...>“

18 2014 m. lapkričio 25 d. Įstatymo 3 straipsnyje nurodyta:

„1. Kompetentinga mokesčių administracija patikrina prašymo keistis informacija formalią atitiktį teisės aktams. Prašymo keistis informacija forma atitinka reikalavimus, jei jame nurodytas teisinis pagrindas, prašymą pateikusi kompetentinga institucija ir kita sutartyse ir įstatymuose numatyta informacija.

<...>

3. Jei kompetentinga mokesčių administracija neturi prašomos informacijos, kompetentingos mokesčių administracijos direktorius arba jo pavaduotojas registruotu laišku praneša informaciją turinčiam asmeniui apie savo sprendimą dėl įpareigojimo suteikti prašomą informaciją. Pranešimas apie šį sprendimą prašomą informaciją turinčiam asmeniui reiškia, kad pranešta bet kuriam kitam jame nurodytam asmeniui.

4. Prašymas keistis informacija negali būti atskleistas. Sprendime dėl įpareigojimo suteikti prašomą informaciją nurodomi tik duomenys, kurie yra būtini, kad informaciją turintis asmuo galėtų identifikuoti prašomą informaciją.

<...>“

19 2014 m. lapkričio 25 d. Įstatymo 5 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Jei prašoma informacija nesuteikiama per vieno mėnesio terminą nuo pranešimo apie sprendimą dėl įpareigojimo suteikti prašomą informaciją, informaciją turinčiam asmeniui gali būti skiriama administracinė fiskalinė bauda, kurios maksimalus dydis yra 250 000 EUR. Jos dydį nustato kompetentingos mokesčių administracijos direktorius arba jo pavaduotojas.“

20 2014 m. lapkričio 25 d. Įstatymo 6 straipsnyje numatyta:

„1. Dėl prašymo keistis informacija ir sprendimo dėl įpareigojimo suteikti prašomą informaciją, nurodytą 3 straipsnio 1 ir 3 dalyse, negali būti pateikiamas skundas.

2. Informaciją turintis asmuo gali kreiptis į *Tribunal administratif* (Administracinis teismas, Liuksemburgas) dėl 5 straipsnyje numatytų sprendimų pakeitimo. Šis skundas turi būti pateiktas per vieną mėnesį nuo pranešimo apie sprendimą prašomą informaciją turinčiam asmeniui. Jis turi stabdomąjį poveikį. <...>

Tribunal administratif (Administracinis teismas) sprendimus galima apskųsti *Cour administrative* (Aukštesnysis administracinis teismas). Apeliacinis skundas turi būti paduotas per teismo kanceliariją per 15 dienų nuo pranešimo apie teismo sprendimą. <...> *Cour administrative* (Aukštesnysis administracinis teismas) priima sprendimą per vieną mėnesį nuo atsiliepimo į skundą įteikimo dienos, o jei jis neįteikiamas – per vieną mėnesį nuo tos dienos, kai baigiasi šio atsiliepimo pateikimo terminas.“

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

21 *Berlioz* yra pagal Liuksemburgo teisę įsteigta akcinė bendrovė; ji gavo dividendų, kuriuos išmokėjo jos dukterinė bendrovė, pagal Prancūzijos teisę įsteigta paprastoji akcinė bendrovė (*société par actions simplifiée*) *Cofima*, ir kurie nebuvo apmokestinami prieš šaltinio.

22 Atlikdama tyrimą, ar neapmokestinimas, kuriuo pasinaudojo *Confima*, atitiko Prancūzijos teisėje nustatytas sąlygas, Prancūzijos mokesčių administracija 2014 m. gruodžio 3 d. kreipėsi į Liuksemburgo mokesčių administraciją, prašydama pateikti informacijos apie *Berlioz*, be kita ko, pagal Direktyvą 2011/16.

23 Gavęs šį prašymą *Administration des contributions directes* (Tiesioginių mokesčių administracija) direktorius 2015 m. kovo 16 d. priėmė sprendimą, kuriame nurodė, kad Prancūzijos mokesčių administracija tikrina *Cofima* mokesčių situaciją ir kad jai reikia informacijos, kad galėtų priimti sprendimą dėl bendrovės *Cofima* bendrovei *Berlioz* išmokėtų dividendų apmokestinimo prieš pajamų šaltinio. Remdamasis 2014 m. lapkričio 25 d. Įstatymo 2 straipsnio 2 dalimi šiame sprendime jis įpareigojo *Berlioz* pateikti jam tam tikrą informaciją, būtent:

— nurodyti, ar bendrovė turi faktinę administracijos buveinę Liuksemburge ir kokios yra jos pagrindinės savybės, t. y. pateikti šios buveinės aprašymą, nurodyti jos biurų patalpų plotą, materialines ir informacinių technologijų priemones, pateikti patalpų nuomos sutarties kopiją, nurodyti adresą dokumentams įteikti ir pridėti patvirtinamuosius dokumentus,

— pateikti savo darbuotojų sąrašą ir nurodyti jų pareigas bendrovėje bei įvardyti bendrovės buveinėje dirbančius darbuotojus,

— nurodyti, ar ji nuomoja darbuotojus Liuksemburge,

— nurodyti, ar *Berlioz* ir *Cofima* yra pasirašiusios sutartį, o jeigu taip – pateikti šios sutarties kopiją,

- nurodyti savo turimas kitų bendrovių akcijas ir kaip jos buvo finansuotos bei pridėti patvirtinamuosius dokumentus,
  - nurodyti savo asocijuotų narių vardus, pavardes ir adresus, taip pat kiekvieno nario turimą kapitalo dydį ir procentinę jo dalį,
  - nurodyti sumą, kuri kaip *Cofima* vertybinių popierių vertė įtraukta į bendrovės *Berlioz* aktyvus prieš 2012 m. kovo 7 d. *Cofima* visuotinį akcininkų susirinkimą, ir chronologiškai pateikti *Cofima* vertybinių popierių pradinę vertę, kokia ji buvo juos įtraukiant į aktyvus 2002 m. gruodžio 5 d. ir 2003 m. spalio 31 d. kapitalo įnašų padarymo ir 2007 m. spalio 2 d. įsigijimo metu.
- 24 2015 m. balandžio 21 d. *Berlioz* nurodė, kad įvykdė 2015 m. kovo 16 d. sprendime dėl įpareigojimo išdėstyti prašymus, tik nepateikė savo asocijuotų narių vardų, pavardžių ir adresų, kiekvieno iš jų turimo kapitalo dydžio ir procentinės jo dalies, nes ši informacija nebuvo, kaip galima numatyti, reikalinga, kaip tai suprantama pagal Direktyvą 2011/16, kad Prancūzijos mokesčių administracija, atlikdama patikrinimą, galėtų įvertinti, ar jos dukterinės bendrovės sumokėti dividendai turėjo būti apmokestinti prie pajamų šaltinio.
- 25 Dėl atsisakymo pateikti šią informaciją 2015 m. gegužės 18 d. sprendimu *Administration des contributions directes* (Tiesioginių mokesčių administracija) direktorius, remdamasis 2014 m. lapkričio 25 d. Įstatymo 5 straipsnio 1 dalimi, skyrė *Berlioz* 250 000 EUR administracinę baudą.
- 26 Dėl *Administration des contributions directes* (Tiesioginių mokesčių administracija) direktoriaus sprendimo skirti sankciją 2015 m. birželio 18 d. *Berlioz* pateikė skundą *Tribunal administratif* (Administracinis teismas, Liuksemburgas); ji prašė patikrinti 2015 m. kovo 16 d. sprendimo dėl įpareigojimo pagrįstumą.
- 27 2015 m. rugpjūčio 13 d. sprendimu *Tribunal administratif* (Administracinis teismas) pripažino pagrindinį administracinį skundą, kuriuo prašoma pakeisti sprendimą, iš dalies pagrįstu ir sumažino baudą iki 150 000 EUR, o kitą skundo dalį atmetė ir nusprendė, kad nereikia nagrinėti subsidiariai pateikto skundo dėl panaikinimo.
- 28 2015 m. rugpjūčio 31 d. *Berlioz* pateikė apeliacinį skundą *Cour administrative* (Aukštesnysis administracinis teismas, Liuksemburgas), kuriame tvirtina, kad 2014 m. lapkričio 25 d. Įstatymo 6 straipsnio 1 dalimi grindžiamas *Tribunal administratif* (Administracinis teismas) atsisakymas patikrinti 2015 m. kovo 16 d. sprendimo dėl įpareigojimo pagrįstumą pažeidžia jos teisę į veiksmingą teisminę gynybą, užtikrinamą 1950 m. lapkričio 4 d. Romoje pasirašytos Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos (toliau – EŽTK) 6 straipsnio 1 dalyje.
- 29 *Cour administrative* (Aukštesnysis administracinis teismas) nusprendė, kad gali būti būtina atsižvelgti į Chartijos 47 straipsnį, kuriame perteikta EŽTK 6 straipsnio 1 dalyje įtvirtinta teisė, ir paprašė šalių pagrindinėje byloje pateikti šiuo klausimu savo pastabas.
- 30 Šis teismas klausia, ar asmuo, kaip antai *Berlioz*, gali pasinaudoti teise į veiksmingą teisinę gynybą, jei negalima, bent jau išimties tvarka patikrinti, ar teisėtas sprendimas dėl įpareigojimo, kuriuo grindžiama jam skirta sankcija. Jam ypač kyla klausimas dėl prašomos informacijos „numatomo reikalingumo“ sąvokos, kuri vartojama Direktyvos 2011/16 1 straipsnio 1 dalyje, ir dėl kontrolės apimties, kurią šiuo aspektu nepakenkdami šios direktyvos tikslui turi atlikti valstybės, į kurią kreipiamasi, mokesčių administracija ir teismai.

31 Tokiomis sąlygomis *Cour administrative* (Aukštesnysis administracinis teismas) nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

- „1. Ar valstybė narė įgyvendina Sąjungos teisę ir todėl Chartija pagal jos 51 straipsnio 1 dalį tampa taikytina tokiomis aplinkybėmis, kaip nagrinėjamos šioje pagrindinėje byloje, kai ji asmeniui skiria administracinę piniginę sankciją už tai, kad jis neatliko savo bendradarbiavimo pareigų pagal sprendimą dėl įpareigojimo, kurį kompetentinga nacionalinė institucija priėmė vadovaudamasi šiuo tikslu vidaus teisėje nustatytais procesiniais taisyklėmis šiai valstybei narėi, kaip valstybei, į kurią kreipiamasi, vykdant kitos valstybės narės pateiktą prašymą keistis informacija, kurį pastaroji valstybė grindė, be kita ko, Direktyvos 2011/16 nuostatomis, susijusiomis su keitimuisi informacija paprašius?
2. Jeigu būtų nustatyta, kad šiuo atveju Chartija taikoma, ar gali asmuo remtis Chartijos 47 straipsniu, kai mano, kad minėta jam skirta administracinė pinigine sankcija siekiama įpareigoti jį suteikti informaciją valstybės narės, į kurią kreipiamasi ir kurioje jis gyvena arba yra įsteigtas, kompetentingai institucijai vykdant kitos valstybės narės prašymą suteikti informaciją, kuris, kiek tai susiję su tikroju mokesčių tikslu, niekaip nėra pagrįstas, todėl šiuo atveju neturi teisėto tikslo, ir kuriuo siekiama gauti informacijos, kuri nėra, kaip galima numatyti, reikalinga atitinkamo apmokestinimo atveju?
3. Jeigu būtų nustatyta, kad šiuo atveju Chartija taikoma, ar Chartijos 47 straipsnyje įtvirtintos teisės į veiksmingą teisinę gynybą ir teisingą bylos nagrinėjimą įgyvendinimas reikalauja (ir negalima numatyti apribojimų pagal Chartijos 52 straipsnio 1 dalį), kad kompetentingas nacionalinis teismas turėtų neribotą jurisdikciją ir dėl to įgaliojimus bent jau išimties tvarka patikrinti valstybės narės kompetentingos institucijos sprendimo dėl įpareigojimo, kuris priimtas vykdant, be kita ko, Direktyva 2011/16 grindžiamą kitos valstybės narės kompetentingos institucijos prašymą keistis informacija, teisėtumą, kai nagrinėja informaciją turinčio trečiojo asmens, kuriam skirtas šis sprendimas dėl įpareigojimo, skundą dėl sprendimo skirti administracinę piniginę sankciją už tai, kad vykdant minėtą prašymą jis neatliko savo bendradarbiavimo pareigos?
4. Jeigu būtų nustatyta, kad šiuo atveju Chartija taikoma, ar Direktyvos 2011/16 1 [straipsnio] 1 dalis ir 5 [straipsnis], pirma, šias nuostatas gretinant su numatomo reikalingumo sąlyga, išplaukiančia iš [Ekonominio bendradarbiavimo ir plėtros organizacijos (EBPO)] pavyzdinės sutarties dėl pajamų ir kapitalo apmokestinimo, ir, antra, atsižvelgiant į ESS 4 straipsnyje nustatytą lojalaus bendradarbiavimo principą, taip pat Direktyvos 2011/16 tikslą, reikia aiškinti taip: informacijos, kurios viena iš kitos prašo valstybės narės, numatomas reikalingumas, atsižvelgiant į apmokestinimo atvejį ir nurodytą mokesčių tikslą, yra sąlyga, kurią prašymas suteikti informaciją turi atitikti, kad valstybės narės, į kurią kreipiamasi, kompetentingai institucijai kiltų pareiga dėl šio prašymo imtis veiksmų ir kad informaciją turinčiam trečiajam asmeniui skirtas sprendimas dėl įpareigojimo būtų teisėtas?
5. Jeigu būtų nustatyta, kad šiuo atveju Chartija taikoma, ar Direktyvos 2011/16 1 [straipsnio] 1 dalies ir 5 [straipsnio], taip pat Chartijos 47 straipsnio nuostatas reikia aiškinti taip, kad pagal šias nuostatas draudžiama valstybės narės teisės nuostata, kuria jos kompetentingos nacionalinės institucijos, kaip valstybės narės, į kurią kreipiamasi, institucijos, teisė patikrinti prašymo suteikti informaciją teisėtumą kartu susiaurinama iki atitikties formaliems reikalavimams kontrolės ir kad nacionalinis teismas, į kurį kreiptasi, nagrinėdamas skundą, kaip jis apibūdintas trečiajame klausime, privalo patikrinti, ar prašoma informacija atitinka numatomo reikalingumo sąlygą, atsižvelgdamas į visus šios informacijos aspektus, kiek tai susiję su jos ryšiu su konkrečiai nagrinėjamu apmokestinimo atveju, su nurodytu mokesčiniu tikslu ir Direktyvos 2011/16 17 straipsnio laikymusi?

6. Jeigu būtų nustatyta, kad šiuo atveju Chartija taikoma, ar pagal Chartijos 47 straipsnio antrą pastraipą draudžiama valstybės narės teisinė nuostata, pagal kurią draudžiama tokį skundą, kaip apibūdintas trečiame klausime, nagrinėjančiam valstybės narės, į kurią kreipiamasi, kompetentingam nacionaliniam teismui pateikti kitos valstybės narės kompetentingos institucijos prašymą suteikti informaciją, ir ar tai reiškia, kad šis dokumentas turi būti pateiktas kompetentingam nacionaliniam teismui, o šią informaciją turinčiam trečiajam asmeniui turi būti leista su juo susipažinti, arba ar šis dokumentas turi būti pateiktas nacionaliniam teismui, tačiau informaciją turinčiam trečiajam asmeniui teisė su juo susipažinti nesuteikiama, atsižvelgiant į šio dokumento konfidencialumą, jei visi informaciją turinčiam trečiajam asmeniui apribojant jo teises sukelti sunkumai pakankamai kompensuojami kompetentingo nacionalinio teismo vykdomoje procedūroje?“

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl pirmojo klausimo

- 32 Pirmuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės teiraujasi, ar Chartijos 51 straipsnio 1 dalį reikia aiškinti taip: kai valstybė narė savo teisės aktuose numato, kad asmeniui, kuris mokesčių institucijoms keičiantis informacija, be kita ko, pagal Direktyvos 2011/16 nuostatas, atsisako suteikti informaciją, skiriama piniginė sankcija, įgyvendina Sąjungos teisę, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą, ir todėl Chartija taikoma.
- 33 Pagal Chartijos 51 straipsnio 1 dalį jos nuostatos valstybėms narėms taikomos tik tuomet, kai šios įgyvendina Sąjungos teisę. Todėl svarbu nustatyti, ar nacionalinę priemonę, kurioje numatyta tokia sankcija, galima laikyti Sąjungos teisės įgyvendinimu.
- 34 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad Direktyvoje 2011/16 nustatyti tam tikri valstybių narių įsipareigojimai. Būtent šios direktyvos 5 straipsnyje numatyta, kad institucija, į kurią kreipiamasi, pateikia besikreipiančiajai institucijai tam tikrą informaciją.
- 35 Be to, pagal Direktyvos 2011/16 18 straipsnį „Prievolės“ reikalaujama, kad valstybė narė, į kurią kreipiamasi, naudotų informacijai rinkti skirtas priemones, kad gautų prašomą informaciją.
- 36 Pagal Direktyvos 2011/16 22 straipsnio 1 dalies c punktą valstybės narės imasi būtinų priemonių, kad būtų užtikrintas sklandus šioje direktyvoje numatytų administracinio bendradarbiavimo nuostatų veikimas.
- 37 Nurodant nacionalinėje teisėje esančias informacijai rinkti skirtas priemones, Direktyvoje 2011/16 valstybės narės įpareigojamos imtis prašomai informacijai gauti būtinų priemonių, kad įvykdytų įsipareigojimus keitimosi informacija srityje.
- 38 Reikia pripažinti, kad, siekiant užtikrinti šios direktyvos veiksmingumą, šios priemonės turi apimti priemones, kaip pagrindinėje byloje nagrinėjama piniginė sankcija, kurios užtikrina pakankamą paskatą asmeniui suteikti mokesčių institucijoms prašomą informaciją ir taip sudaro sąlygas institucijai, į kurią kreipiamasi, įvykdyti savo prievolės besikreipiančiajai institucijai.
- 39 Aplinkybė, kad Direktyva 2011/16 aiškiai nenumato sankcijų taikymo, netrukdo manyti, kad jos priskirtinos prie šios direktyvos įgyvendinimo ir todėl priklauso prie Sąjungos teisės taikymo srities. „Informacijai rinkti skirtos priemonės“, kaip jos suprantamos pagal šios direktyvos 18 straipsnį, ir „būtinų priemonės, kad būtų užtikrintas sklandus <...> administracinio bendradarbiavimo nuostatų veikimas“ pagal tos pačios direktyvos 22 straipsnio 1 dalį apima sankcijas nustatančias priemones.

- 40 Tokiomis aplinkybėmis tai, kad nacionalinė nuostata, kuria grindžiama sankcija, kaip antai skirta *Berlioz*, yra įstatyme, kuris nėra priimtas būtent Direktyvai 2011/16 į nacionalinę teisę perkelti, neturi reikšmės, nes taikant šią nacionalinę nuostatą užtikrinamas minėtos direktyvos taikymas (šiuo klausimu žr. 2013 m. vasario 26 d. Sprendimo *Åkerberg Fransson*, C-617/10, EU:C:2013:105, 28 punktą).
- 41 Todėl reikia pripažinti, kad tokiu nacionalinės teisės aktu, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, kuriame numatyta sankcija už atsisakymą suteikti informaciją, kurios nacionalinė mokesčių institucija prašo, kad galėtų įvykdyti Direktyvoje 2011/16 numatytus įsipareigojimus, ši direktyva įgyvendinama.
- 42 Todėl į pirmąjį klausimą reikia atsakyti, kad Chartijos 51 straipsnio 1 dalį reikia aiškinti taip: kai valstybė narė savo teisės aktuose numato, kad asmeniui, kuris mokesčių institucijoms keičiantis informacija, be kita ko, pagal Direktyvos 2011/16 nuostatas, atsisako ją suteikti, skiriama pinigine sankcija, ji įgyvendina Sąjungos teisę, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą, ir todėl Chartija taikoma.

Dėl antrojo klausimo

- 43 Antruoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės teiraujasi, ar Chartijos 47 straipsnį reikia aiškinti taip: asmuo, kuriam skirta pinigine sankcija už administracinio sprendimo, kuriuo jis įpareigojamas suteikti informaciją, kai nacionalinės mokesčių institucijos ja keičiasi pagal Direktyvą 2011/16, neįvykdymą, turi teisę ginčyti šio sprendimo teisėtumą.

Dėl Chartijos 47 straipsniu grindžiamos teisės į teisinę gynybą egzistavimo

- 44 Pagal Chartijos 47 straipsnį „Teisė į veiksmingą teisinę gynybą ir teisingą bylos nagrinėjimą“ kiekvienas asmuo, kurio teisės ir laisvės, garantuojamos Sąjungos teisės, yra pažeistos, turi teisę į veiksmingą jų gynybą teisme. Ši teisė atitinka ESS 19 straipsnio 1 dalies antroje pastraipoje įtvirtintą valstybių narių įsipareigojimą nustatyti teisių gynimo priemonės, būtinas užtikrinant veiksmingą teisminę apsaugą Sąjungos teisei priklausančiose srityse.
- 45 Kelios vyriausybės tvirtino, kad tokiu atveju, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, nėra „Sąjungos teisės garantuojamos teisės“, kaip ji suprantama pagal Chartijos 47 straipsnį, nes Direktyva 2011/16 nesuteikiama jokia teisė asmenims. Anot šių vyriausybių ši direktyva, kaip ir Direktyva 77/799, kurią Teisingumo Teismas nagrinėjo 2013 m. spalio 22 d. Sprendime *Sabou* (C-276/12, EU:C:2013:678), numato tik mokesčių institucijų keitimąsi informacija ir tik joms suteikia teisių. Vadinasi, asmuo, kaip antai *Berlioz*, negali remdamasis Chartijos 47 straipsniu tvirtinti, kad turi teisę į veiksmingą teisinę gynybą.
- 46 Šiuo klausimu minėto sprendimo 30–36 punktuose Teisingumo Teismas nusprendė, kad Direktyva 77/799, kurios tikslas – reglamentuoti valstybių narių mokesčių institucijų bendradarbiavimą, koordinuojamas kompetentingų institucijų keitimasis informacija, nustatant tam tikras pareigas valstybėms narėms, bet nesuteikiamos konkrečios teisės mokesčių mokėtojui, kiek tai susiję su jo dalyvavimu šioms institucijoms keičiantis informacija. Visų pirma, šioje direktyvoje nenumatyta jokia minėtų institucijų pareiga išklausti mokesčių mokėtoją.
- 47 Kiek tai susiję su Direktyva 2011/16, jos 7 konstatuojamojoje dalyje nurodyta, kad ji grindžiama Direktyvos 77/799 pasiekimais, prireikus numatant aiškesnes ir tikslesnes taisykles, reglamentuojančias valstybių narių administracinį bendradarbiavimą, kad šis bendradarbiavimas būtų platesnis. Reikia konstatuoti, kad tai reiškia, jog Direktyvos 2011/16 tikslas atitinka Direktyvos 77/799, kurią ji keičia, tikslą.
- 48 Vis dėlto, ši aplinkybė nereiškia, kad asmuo, kurio padėtis tokia kaip *Berlioz*, negali pagal Chartijos 47 straipsnį ginti savo pozicijos teisme, kai taikoma Direktyva 2011/16.

- 49 Iš suformuotos Teisingumo Teismo jurisprudencijos matyti, kad Sąjungos teisės sistemoje užtikrinamos pagrindinės teisės gali būti taikomos visais atvejais, kuriuos reglamentuoja Sąjungos teisė, ir kad, jei taikoma ši teisė, taikomos ir Chartija garantuojamos pagrindinės teisės (šiuo klausimu žr. 2013 m. vasario 26 d. Sprendimo *Åkerberg Fransson*, C-617/10, EU:C:2013:105, 19–21 punktus ir 2013 m. rugsėjo 26 d. Sprendimo *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, 72 ir 73 punktus).
- 50 Šiuo atveju pagrindinėje byloje nagrinėjamas ginčas susijęs su sankcija, asmeniui skirta už tai, kad jis neįvykdė sprendimo, kuriuo buvo įpareigotas pateikti institucijai, į kurią kreiptasi, informaciją, reikalingą, kad ši galėtų įvykdyti besikreipiančiosios institucijos pateiktą, be kita ko, Direktyva 2011/16 grindžiamą prašymą. Ši sankcija pagrįsta nacionaline nuostata, kuria (tai matyti iš atsakymo į pirmąjį klausimą) įgyvendinama Sąjungos teisė, kaip tai suprantama pagal Chartijos 51 straipsnio 1 dalį, vadinasi, pagrindinės bylos aplinkybėmis Chartijos nuostatos, ypač jos 47 straipsnis, yra taikomos (šiuo klausimu žr. 2013 m. rugsėjo 26 d. Sprendimo *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, 74–77 punktus).
- 51 Konkrečiau kalbant apie reikalavimą dėl Sąjungos teisės garantuojamos teisės, kaip ji suprantama pagal Chartijos 47 straipsnį, reikia priminti, kad pagal suformuotą jurisprudenciją apsauga nuo savavališko arba neproporcingo viešosios valdžios kišimosi į fizinio ar juridinio asmens privačią sferą yra bendrasis Sąjungos principas (1989 m. rugsėjo 21 d. Sprendimo *Hoechst / Komisija*, 46/87 ir 227/88, EU:C:1989:337, 19 punktas ir 2002 m. spalio 22 d. Sprendimo *Roquette Frères*, C-94/00, EU:C:2002:603, 27 punktas; taip pat 2005 m. lapkričio 17 d. Nutarties *Minoan Lines / Komisija*, C-121/04 P, nepaskelbta Rink., EU:C:2005:695, 30 punktas).
- 52 Šia apsauga toks asmuo, kaip *Berlioz*, gali remtis ginčydamas sau nepalankų aktą, kaip pagrindinėje byloje nagrinėjami sprendimai dėl įpareigojimo ir dėl sankcijos, vadinasi, jis gali remtis Sąjungos teisės garantuota teise, kaip ji suprantama pagal Chartijos 47 straipsnį, dėl kurios jis turi teisę į veiksmingą teisinę gynybą.

Dėl teisės į teisinę gynybą dalyko

- 53 Kalbant apie sankciją, reikia patikrinti, ar teisė į teisinę gynybą, pavyzdžiui, kokia dėl šios priemonės numatyta pagrindinėje byloje nagrinėjamuose teisės aktuose, yra pakankama, kad asmuo galėtų pasinaudoti teisėmis pagal Chartijos 47 straipsnį, ar vis dėlto pagal šį straipsnį reikalaujama, kad jis šiuo atveju taip pat galėtų ginčyti sprendimo dėl įpareigojimo, kuriuo grindžiama sankcija, teisėtumą.
- 54 Šiuo klausimu reikia priminti, kad veiksmingos teisminės apsaugos principas yra bendrasis Sąjungos teisės principas, šiuo metu įtvirtintas Chartijos 47 straipsnyje. Minėtu 47 straipsniu Sąjungos teisėje užtikrinama apsauga, įtvirtinta EŽTK 6 straipsnio 1 dalyje ir 13 straipsnyje. Todėl reikia remtis tik šia pirmąja nuostata (šiuo klausimu žr. 2012 m. lapkričio 6 d. Sprendimo *Otis ir kt.*, C-199/11, EU:C:2012:684, 46 ir 47 punktai).
- 55 Chartijos 47 straipsnio antroje pastraipoje numatyta, kad kiekvienas asmuo turi teisę, kad jo būtų išnagrinėtų nepriklausomas ir nešališkas teismas. Kad būtų laikomasi šios teisės, administracinės institucijos sprendimui, kuris pats neatitinka nepriklausomumo ir nešališkumo sąlygų, turi būti taikoma paskesnė teismo, kuris visų pirma turi turėti kompetenciją nagrinėti visus svarbius klausimus, kontrolė.
- 56 Todėl, kaip generalinis advokatas pažymi išvados 80 punkte, skundą dėl administracinės piniginės sankcijos, kuri asmeniui skirta už sprendimo dėl įpareigojimo nevykdymą, nagrinėjantis teismas turi galėti išnagrinėti minėto sprendimo teisėtumą, kad įvykdytų Chartijos 47 straipsnio reikalavimus.

- 57 Komisija tvirtina, kad pripažinti asmeniui teisę į teisinę gynybą dėl tokio sprendimo dėl įpareigojimo reikštų suteikti jam daugiau procedūrinių teisių nei mokesčių mokėtojai. Anot jos, iš 2013 m. spalio 22 d. Sprendimo *Sabou* (C-276/12, EU:C:2013:678) 40 punkto matyti, kad vykdant tyrimo etapą, per kurį renkama informacija, mokesčių mokėtojai išsiųstas prašymas suteikti informaciją yra tik galutinio sprendimo parengiamasis aktas ir jo negalima skųsti.
- 58 Tačiau reikia atskirti pagrindinės bylos aplinkybes nuo bylos, dėl kurios priimtas 2013 m. spalio 22 d. Sprendimas *Sabou* (C-276/12, EU:C:2013:678). Ta byla susijusi su vienos valstybės narės mokesčių institucijos prašymais suteikti informaciją, kuriuos ji pateikė kitos valstybės narės mokesčių institucijai, ypač mokesčių mokėtojo, dėl kurio buvo atliekamas mokestinis tyrimas besikreipiančiojoje valstybėje narėje, teise dalyvauti su šiais prašymais susijusioje procedūroje. Kitaip nei pagrindinėje byloje nagrinėjamu *Berlioz* atveju, prašymas suteikti informaciją nebuvo skirtas atitinkamam asmeniui. Byloje, dėl kurios priimtas minėtas sprendimas, Teisingumo Teismas turėjo spręsti, ar mokesčių mokėtojas, dėl kurio nacionalinės mokesčių administracijos pateikė prašymus suteikti informaciją, turėjo teisę būti išklaustas vykdant šią procedūrą, o ne tai, kaip šiuo atveju, ar asmuo iš valstybės narės, į kurią kreipiamasi, turi teisę į teisinę gynybą dėl jam skirtos sankcijos už institucijos, į kurią kreipiamasi besikreipiančiosios institucijos jai adresuotą prašymu suteikti informaciją, priimto sprendimo dėl įpareigojimo nevykdymą.
- 59 Todėl į antrąjį klausimą reikia atsakyti, kad Chartijos 47 straipsnį reikia aiškinti taip: asmuo, kuriam skirta pinigine sankcija už administracinio sprendimo, kuriuo jis įpareigojamas suteikti informaciją, kai nacionalinės mokesčių institucijos ja keičiasi pagal Direktyvą 2011/16, neįvykdymą, turi teisę ginčyti šio sprendimo teisėtumą.

Dėl ketvirtojo klausimo

- 60 Ketvirtuoju klausimu (jį reikia nagrinėti pirmiau nei trečiąjį klausimą) prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės teiraujasi, ar Direktyvos 2011/16 1 straipsnio 1 dalį ir 5 straipsnį reikia aiškinti taip: informacijos, kurios viena iš kitos prašo valstybės narės, „numatomas reikalingumas“ yra sąlyga, kurią prašymas suteikti informaciją turi atitikti, kad valstybei narei, į kurią kreipiamasi, kiltų pareiga dėl jo imtis veiksmų, ir sykiu tai yra asmeniui skirtos šios valstybės narės sprendimo dėl įpareigojimo teisėtumo sąlyga.
- 61 Pagal Direktyvos 2011/16 1 straipsnio 1 dalį, susijusią su šios direktyvos tikslu, valstybės narės bendradarbiauja viena su kita siekdamos keistis informacija, kuri, „kaip galima numatyti, gali būti reikalinga“ besikreipiančiajai administracijai, atsižvelgiant į jos valstybės narės mokesčių teisės nuostatas.
- 62 Direktyvos 2011/16 5 straipsnyje pateikiama nuoroda į šią informaciją, numatant, kad besikreipiančiosios institucijos prašymu institucija, į kurią kreipiamasi, pateikia besikreipiančiajai institucijai visą 1 straipsnio 1 dalyje nurodytą informaciją, kurią ji turi arba kurią ji gauna atlikusi administracinius tyrimus. Taigi šiame 5 straipsnyje nustatoma institucijos, į kurią kreipiamasi, prievolė.
- 63 Iš šių nuostatų formuluotės matyti, kad žodžiai „kaip galima numatyti, gali būti reikalinga“ apibūdina savybę, kurią turi turėti prašoma informacija. Direktyvos 2011/16 5 straipsnyje numatyta institucijos, į kurią kreipiamasi, prievolė bendradarbiauti su besikreipiančiaja institucija neapima šios savybės neturinčios informacijos suteikimo.
- 64 Taigi prašomos informacijos „numatomas reikalingumas“ yra sąlyga, kurią turi tenkinti dėl jos pateikiamas prašymas.

- 65 Dar reikia nustatyti, kas ir kaip įvertina, ar prašoma informacija turi šią savybę, ir ar asmuo, iš kurio institucija, į kurią kreipiamasi, siekia gauti besikreipiančiosios institucijos prašomą informaciją, gali remtis šios savybės nebuvimu.
- 66 Šiuo klausimu reikia remtis Direktyvos 2011/16 9 konstatuojamosios dalies tekstu, kuriame „numatomo reikalingumo“ standartu siekiama numatyti, kad būtų kuo plačiau keičiamasi informacija mokesčių klausimais, ir paaiškinti, kad valstybės narės negali laisvai vykdyti „atsitiktinės paieškos“ arba prašyti informacijos, kuri greičiausiai nėra susijusi su atitinkamo mokesčių mokėtojo mokesčių reikalais.
- 67 Taigi, kaip tvirtina kelios vyriausybės ir Komisija, ši numatomo reikalingumo sąvoka atspindi EBPO pavyzdinės sutarties dėl apmokestinimo 26 straipsnyje vartojamą sąvoką tiek dėl jų panašumo, tiek dėl 2009 m. vasario 2 d. Pasiūlymo dėl Tarybos direktyvos COM(2009) 29 *final*, susijusios su administraciniu bendradarbiavimu apmokestinimo srityje, po kurios priimta Direktyva 2011/16, motyvų dalyje pateikiamos nuorodos į EBPO sutartis. 2012 m. liepos 17 d. priimtuose EPBO Tarybos komentaruose dėl šio straipsnio nurodoma, kad valstybės sutarties šalys negali vykdyti „atsitiktinės paieškos“ arba prašyti informacijos, kuri mažai tikėtina, kad yra svarbi aiškinantis su mokesčiais susijusius konkretaus mokesčių mokėtojo reikalus. Atvirkščiai, reikalinga pagrįsta tikimybė, kad prašoma informacija bus svarbi.
- 68 Taigi, kaip matyti iš Direktyvos 2011/16 9 konstatuojamosios dalies, numatomo reikalingumo sąvokos tikslas – sudaryti sąlygas besikreipiančiajai institucijai gauti visą informaciją, kurios, jos manymu, jai reikia tyrimui atlikti; vis dėlto jai neleidžiama akivaizdžiai peržengti šio tyrimo ribų ar pernelyg apsunkinti institucijos, į kurią kreipiasi.
- 69 Svarbu, kad vykdydama tyrimą besikreipiančioji institucija galėtų apibrėžti informaciją, kurią, atsižvelgdama į savo nacionalinę teisę, mano esant reikalingą, kad pagal Direktyvos 2011/16 1 konstatuojamąją dalį galėtų tinkamai apskaičiuoti mokėtinus mokesčius.
- 70 Taigi būtent ši tyrimui, dėl kurio pateiktas prašymas suteikti informaciją, vadovaujanti institucija turi pagal bylos aplinkybes įvertinti šiam tyrimui prašomos informacijos numatomą reikalingumą, atsižvelgdama į procedūros eigą ir, kaip nurodyta Direktyvos 2011/16 17 straipsnio 1 dalyje, išnaudojusi įprastinius informacijos šaltinius, kuriais galėjo pasinaudoti.
- 71 Nors besikreipiančioji institucija šiuo klausimu turi diskreciją, vis dėlto ji negali prašyti informacijos, kurios nagrinėjamam tyrimui visai nereikia.
- 72 Toks prašymas neatitiktų Direktyvos 2011/16 1 ir 5 straipsnių.
- 73 Kalbant apie asmenį, reikia pažymėti, kad tokiu atveju, kai institucija, į kurią kreiptasi, vis dėlto prireikus priima asmeniui skirtą sprendimą dėl įpareigojimo, kad iš jo gautų prašomą informaciją, iš atsakymo į antrąjį klausimą matyti, kad jam turi būti pripažinta teisė kreiptis į teismą dėl minėto prašymo suteikti informaciją neatitikties Direktyvos 2011/16 5 straipsniui ir tuo prašymu grindžiamo sprendimo dėl įpareigojimo neteisėtumo.
- 74 Todėl į ketvirtąjį klausimą reikia atsakyti, kad Direktyvos 2011/16 1 straipsnio 1 dalį ir 5 straipsnį reikia aiškinti taip: informacijos, kurios viena iš kitos prašo valstybės narės, „numatomas reikalingumas“ yra sąlyga, kurią prašymas suteikti informaciją turi atitikti, kad valstybei narei, į kurią kreipiamasi, kiltų pareiga dėl jo imtis veiksmų, ir sykiu tai yra asmeniui skirto šios valstybės narės sprendimo dėl įpareigojimo ir sprendimo skirti sankciją už šio sprendimo neįvykdymą teisėtumo sąlyga.

Dėl trečiojo ir penktojo klausimų

- 75 Trečiuoju ir penktuoju klausimais (juos reikia nagrinėti kartu) prašymą priimti prejudicinį sprendimą patekęs teismas teiraujasi, ar Chartijos 47 straipsnį reikia aiškinti taip: kai asmuo pateikia skundą dėl institucijos, į kurią kreipiamasi, skirtos sankcijos už tai, kad jis neįvykdė sprendimo dėl įpareigojimo, kurį ji priėmė gavusi Direktyva 2011/16 grindžiamą besikreipiančiosios institucijos prašymą suteikti informaciją, nacionalinis teismas turi neribotą kompetenciją patikrinti šio sprendimo dėl įpareigojimo teisėtumą. Be to, jis klausia, ar Direktyvos 2011/16 1 straipsnio 1 dalį ir 5 straipsnį bei Chartijos 47 straipsnį reikia aiškinti taip: šiomis nuostatomis draudžiama institucijos, į kurią kreipiamasi, atliekamą besikreipiančiosios institucijos prašymo suteikti informaciją teisėtumo patikrinimą susiaurinti iki atitikties formaliems reikalavimams kontrolės; pagal jas nagrinėdamas tokį skundą nacionalinis teismas privalo patikrinti, ar prašoma informacija atitinka numatomo reikalingumo sąlygą, atsižvelgdamas į visus šios informacijos aspektus, taip pat ir pagal Direktyvos 2011/16 17 straipsnį.
- 76 Pirma, dėl institucijos, į kurią kreipiamasi, atliekamo patikrinimo šio sprendimo 70 ir 71 punktuose pažymėta, kad besikreipiančioji institucija naudojasi diskrecija, vertindama iš institucijos, į kurią kreipiamasi, prašomos informacijos numatomą reikalingumą, todėl pastaroji gali atlikti tik siauros apimties patikrinimą.
- 77 Atsižvelgiant į Direktyva 2011/16 nustatytą mokesčių institucijų bendradarbiavimo mechanizmą, kuris, kaip matyti iš Direktyvos 2011/16 2, 6 ir 8 konstatuojamųjų dalių, grindžiamas taisyklėmis, skirtomis valstybių narių tarpusavio pasitikėjimui sukurti, kad būtų galima veiksmingai ir sparčiai bendradarbiauti, institucija, į kurią kreipiamasi, iš principo turi pasitikėti besikreipiančiąja institucija ir daryti prielaidą, kad gautas prašymas suteikti informaciją atitinka besikreipiančiosios institucijos nacionalinę teisę ir yra būtinas jos tyrimo poreikiams tenkinti. Institucija, į kurią kreipiamasi, apskritai neturi išsamių žinių apie besikreipiančiojoje valstybėje susiklosčiusias faktines ir teises aplinkybes ir negalima reikalauti, kad ji tokių žinių turėtų (šiuo klausimu žr. 2000 m. balandžio 13 d. Sprendimo *W.N.*, C-420/98, EU:C:2000:209, 18 punktą). Bet kuriuo atveju institucija, į kurią kreipiamasi, negali savo pačios vertinimu dėl prašomos informacijos galimo naudingumo pakeisti besikreipiančiosios institucijos vertinimo.
- 78 Institucija, į kurią kreipiamasi, vis dėlto turi patikrinti, ar prašoma informacija nėra visiškai nereikalinga besikreipiančiosios institucijos vykdomam tyrimui.
- 79 Šiuo klausimu, kaip matyti iš Direktyvos 2011/16 9 konstatuojamosios dalies, reikia remtis jos 20 straipsnio 2 dalimi, kurioje minimi šiam patikrinimui svarbūs elementai. Jie apima, pirma, tokią informaciją, kurią turi pateikti besikreipiančioji institucija, kaip asmens, dėl kurio atliekamas tyrimas ar patikrinimas, tapatybę ir mokesčių tikslas, dėl kurio prašoma informacijos, ir, antra, prireikus bet kurio asmens, kuris, manoma, turi prašomos informacijos, kontaktinius duomenis, taip pat bet kokius duomenis, kurie galėtų padėti institucijai, į kurią kreipiamasi, rinkti informaciją.
- 80 Kad institucija, į kurią kreipiamasi, galėtų atlikti šio sprendimo 78 ir 79 punktuose minėtą patikrinimą, besikreipiančioji institucija turi tinkamai nurodyti motyvus, iš kurių būtų aišku, kokių tikslu prašoma informacijos vykdant mokesčių procedūrą dėl prašyme suteikti informaciją įvardyto mokesčių mokėtojo.
- 81 Jei reikia, Direktyva 2011/16 nustatyto administracinio bendradarbiavimo mokesčių srityje tvarka institucija, į kurią kreipiamasi, gali šio patikrinimo tikslais prašyti, kad besikreipiančioji institucija pateiktų papildomos informacijos, kuri, jos nuomone, būtina, norint atmesti akivaizdų prašomos informacijos numatomo reikalingumo nebuvimą, atsižvelgiant į šio sprendimo 78 ir 79 punktuose nurodytus elementus.

- 82 Taigi institucijos, į kurią kreipiamasi, atliekamas patikrinimas apima ne tik trumpą formalų prašymo suteikti informaciją atitikties reikalavimams patikrinimą, atsižvelgiant į minėtus elementus, – atlikdama tokį patikrinimą ši institucija turi taip pat turėti galimybę įsitikinti, kad prašoma informacija nėra visiškai nereikalinga, kiek tai susiję su atitinkamo mokesčių mokėtojo ir informaciją galbūt turinčio trečiojo asmens tapatybe ir nagrinėjamo mokesčių tyrimo poreikiais.
- 83 Antra, kiek tai susiję su teismo kontrole, kai asmuo pateikia skundą dėl sankcijos, kuri jam skirta remiantis institucijos, į kurią kreipiamasi, sprendimu dėl įpareigojimo, priimto, kad būtų vykdomas besikreipiančiosios institucijos prašymas suteikti informaciją, tokį skundą nagrinėjantis teismas gali ne tik įvertinti šios sankcijos proporcingumą ir prireikus ją pakeisti, bet ir, kaip matyti iš atsakymo į antrąjį klausimą, patikrinti minėto sprendimo teisėtumą.
- 84 Šiuo atžvilgiu Chartijos 47 straipsniu garantuojama veiksminga teisminė kontrolė reikalauja, kad besikreipiančiosios institucijos pateikti motyvai leistų nacionaliniam teismui įvykdyti prašymo suteikti informaciją teisėtumo kontrolę (šiuo klausimu žr. 2013 m. birželio 4 d. Sprendimo ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, 53 punktą ir 2014 m. spalio 23 d. Sprendimo *Unitrading*, C-437/13, EU:C:2014:2318, 20 punktą).
- 85 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta šio sprendimo 70 ir 71 punktuose dėl diskrecijos, kuria naudojasi besikreipiančioji institucija, reikia manyti, kad institucijos, į kurią kreipiamasi, atliekamam patikrinimui taikomos ribos nustatomos taip pat kaip ir teismo atliekamai kontrolei.
- 86 Taigi teismas turi tik įsitikinti, kad sprendimas dėl įpareigojimo grindžiamas pakankamai motyvuotu besikreipiančiosios institucijos prašymu suteikti informaciją, kuri nėra akivaizdžiai visiškai nereikalinga, kiek tai susiję su atitinkamu mokesčių mokėtoju ir informaciją galbūt turinčiu trečiuoju asmeniu bei siekiamais mokesčių tikslais.
- 87 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas taip pat klausia, ar teismo kontrolė turi apimti Direktyvos 2011/16 17 straipsnio, kuriame numatyti valstybės narės institucijos prašomos informacijos perdavimo apribojimai, nuostatų laikymąsi.
- 88 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad nors į kai kurias iš šių nuostatų galima atsižvelgti sprendžiant dėl asmeniui pateikto prašymo suteikti informaciją teisėtumo, jos neturi reikšmės tikrinant šios informacijos numatomą reikalingumą. Tačiau, kaip matyti iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą ir *Berlioz* raštu ir žodžiu pateiktų pastabų, jos atsisakymas atskleisti tam tikrą prašomą informaciją pagrįstas tik tariamai nesamu šios informacijos numatomu reikalingumu, o ne „apribojimu“, kaip jis suprantama pagal Direktyvos 2011/16 17 straipsnį.
- 89 Todėl į trečiąjį ir penktąjį klausimus reikia atsakyti, kad Direktyvos 2011/16 1 straipsnio 1 dalį ir 5 straipsnį reikia aiškinti taip: institucijos, į kurią kreipiamasi, atliekamas šia direktyva grindžiamo besikreipiančiosios institucijos prašymo suteikti informaciją teisėtumo patikrinimas turi apimti ne tik šio prašymo atitikties formaliems reikalavimams kontrolę – atlikdama tokį patikrinimą ši institucija turi taip pat turėti galimybę įsitikinti, kad prašoma informacija nėra visiškai nereikalinga, kiek tai susiję su atitinkamo mokesčių mokėtojo ir informaciją galbūt turinčio trečiojo asmens tapatybe bei nagrinėjamo mokesčių tyrimo poreikiais. Šias Direktyvos 2011/16 nuostatas ir Chartijos 47 straipsnį reikia aiškinti taip: kai asmuo pateikia skundą dėl institucijos, į kurią kreipiamasi, skirtos sankcijos už tai, kad jis neįvykdė sprendimo dėl įpareigojimo, kurį ji priėmė gavusi Direktyva 2011/16 grindžiamą besikreipiančiosios institucijos prašymą suteikti informaciją, įgyvendindamas savo kompetenciją nacionalinis teismas gali ne tik pakeisti skirtingą sankciją, bet ir patikrinti šio sprendimo dėl įpareigojimo teisėtumą. Kiek tai susiję su minėto sprendimo teisėtumo sąlyga – prašomos informacijos numatomu reikalingumu, – teismas gali patikrinti tik tai, ar nėra akivaizdaus tokio reikalingumo nebuvimo.

Dėl šeštojo klausimo

- 90 Šeštuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės teiraujasi, ar Chartijos 47 straipsnio antrą pastraipą reikia aiškinti taip: vykdydamas teisminę kontrolę valstybės narės, į kurią kreipiamasi, teismas turi turėti galimybę susipažinti su valstybės narės, į kurią kreipiamasi, gautu besikreipiančiosios valstybės narės prašymu suteikti informaciją, ir ar šį dokumentą taip pat reikia pateikti susijusiam asmeniui šioje valstybėje narėje, kad jo byla būtų tinkamai išnagrinėta, ar galima atsisakyti jį tam asmeniui pateikti dėl konfidencialumo priežasčių.
- 91 Šiuo klausimu pažymėtina, kad reikia patikrinti, ar nėra akivaizdaus minėtame dokumente prašomos informacijos numatomo reikalingumo nebuvimo.
- 92 Kad valstybės narės, į kurią kreipiamasi, teismas galėtų vykdyti teisminę kontrolę, svarbu, kad jis galėtų susipažinti su valstybės narės, į kurią kreipiamasi, gautu besikreipiančiosios valstybės narės prašymu suteikti informaciją. Šiuo klausimu teismas gali, jei būtina, prašyti, kad institucija, į kurią kreipiamasi, pateiktų papildomos informacijos, kurią ji gavo iš besikreipiančiosios institucijos ir kuri, jo nuomone, būtina, norint atmesti akivaizdų prašomos informacijos numatomo reikalingumo nebuvimą.
- 93 Kiek tai susiję su asmens teise susipažinti su prašymu suteikti informaciją, reikia atsižvelgti į šio dokumento slaptumą pagal Direktyvos 2011/16 16 straipsnį.
- 94 Šis slaptumas paaiškinamas diskretiškumu, kuri besikreipiančioji institucija paprastai turi įrodyti rinkdama informaciją ir kurio ji turi teisę tikėtis iš institucijos, į kurią kreipiasi, kad nepakenktų savo tyrimo veiksmingumui.
- 95 Taigi vykdamas tyrimą prašymo suteikti informaciją slaptumu galima remtis kiekvieno asmens atžvilgiu.
- 96 Kiek tai susiję su teisine gynyba, reikia priminti, kad šalių procesinio lygiateisiškumo principas, kuris neatsiejamas nuo pačios teisingo bylos nagrinėjimo koncepcijos, apima pareigą kiekvienai šaliai suteikti protingą galimybę pateikti savo poziciją, įskaitant įrodymus, tokiomis aplinkybėmis, dėl kurių ji neatsidurtų akivaizdžiai nepalankesnėje padėtyje nei jos priešininkas (2012 m. lapkričio 6 d. Sprendimo *Otis ir kt.*, C-199/11, EU:C:2012:684, 71 punktą).
- 97 Teisingumo Teismas taip pat nusprendė, kad teisės į gynybą, kuri apima teisę susipažinti su bylos dokumentais, pažeidimą reikia vertinti atsižvelgiant į konkrečias kiekvieno nagrinėjamo atvejo aplinkybes, visų pirma į nagrinėjamo akto pobūdį, jo priėmimo aplinkybes ir atitinkamą sritį reglamentuojančias teisės normas (žr. 2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *Komisija ir kt. / Kadi*, C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518, 102 punktą ir 2013 m. rugsėjo 10 d. Sprendimo *G. ir R.*, C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, 32 ir 34 punktus).
- 98 Atsižvelgiant į šiuos argumentus, reikia patikrinti, ar tokiam asmeniui, kaip *Berlioz*, kuris mano, kad buvo įpareigotas suteikti informaciją, kuri nebuvo, kaip galima numatyti, reikalinga, reikia suteikti galimybę susipažinti su institucijai, į kurią kreipiamasi, skirtu besikreipiančiosios institucijos prašymu suteikti informaciją, kad jis galėtų išsamiai pateikti savo poziciją teisme.
- 99 Iš atsakymo į trečiąjį ir penktąjį klausimus matyti, kad prašymu suteikti informaciją grindžiamas sprendimas dėl įpareigojimo ir sankcija už šio sprendimo neįvykdymą pripažįstami neteisėtais, tik jei įrodoma (ir to pakanka), kad visa prašoma informacija arba jos dalis akivaizdžiai nereikalinga vykdomam tyrimui, atsižvelgiant į susijusį mokesčių mokėtoją ir mokesčių tikslą, dėl kurio prašoma informacijos.
- 100 Todėl susijusiam asmeniui nebūtina turėti galimybę susipažinti su visu prašymu suteikti informaciją, kad jis galėtų lygiateisiškai pateikti savo poziciją dėl numatomo reikalingumo sąlygos. Užtenka, kad jis galėtų susipažinti su minimalia informacija, nurodyta Direktyvos 2011/16 20 straipsnio 2 dalyje, t. y.

susijusio mokesčių mokėtojo tapatybe ir mokesčių tikslu, dėl kurio prašoma informacijos. O jei valstybės narės, į kurią kreipiamasi, teismas mano, kad minėtos minimalios informacijos tam neužtenka, ir jei jis prašo institucijos, į kurią kreipiamasi, papildomos informacijos, kaip nurodyta šio sprendimo 92 punkte, šis teismas privalo pateikti šią informaciją susijusiam asmeniui, tinkamai atsižvelgdamas į galimą kai kurių jos elementų konfidencialumą.

- 101 Vadinas, į šeštąjį klausimą reikia atsakyti, kad Chartijos 47 straipsnio antrą pastraipą reikia aiškinti taip: vykdydamas teisminę kontrolę valstybės narės, į kurią kreipiamasi, teismas turi turėti galimybę susipažinti su valstybei narei, į kurią kreipiamasi, skirtu besikreipiančiosios valstybės narės prašymu suteikti informaciją. Tačiau susijęs asmuo neturi teisės susipažinti su visu šiuo prašymu suteikti informaciją, nes tai slaptas dokumentas pagal Direktyvos 2011/16 16 straipsnį. Kad toks asmuo galėtų išsamiai išdėstyti savo poziciją dėl prašomos informacijos numatomo reikalingumo nebuvimo, iš esmės užtenka, kad jis turėtų šios direktyvos 20 straipsnio 2 dalyje nurodytą informaciją.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 102 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusių teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

1. Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 51 straipsnio 1 dalį reikia aiškinti taip: kai valstybė narė savo teisės aktuose numato, kad asmeniui, kuris, mokesčių institucijoms keičiantis informacija, be kita ko, pagal 2011 m. vasario 15 d. Tarybos direktyvos 2011/16/ES dėl administracinio bendradarbiavimo apmokestinimo srityje ir panaikinančios Direktyvą 77/799/EEB nuostatas, atsisako ją suteikti, skiriama piniginė sankcija, ji įgyvendina Sąjungos teisę, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą, ir todėl Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartija taikoma.
2. Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 47 straipsnį reikia aiškinti taip: asmuo, kuriam skirta piniginė sankcija už administracinio sprendimo, kuriuo jis įpareigojamas suteikti informaciją, kai nacionalinės mokesčių institucijos ja keičiasi pagal Direktyvą 2011/16, neįvykdymą, turi teisę ginčyti šio sprendimo teisėtumą.
3. Direktyvos 2011/16 1 straipsnio 1 dalį ir 5 straipsnį reikia aiškinti taip: informacijos, kurios viena iš kitos prašo valstybės narės, „numatomas reikalingumas“ yra sąlyga, kurią prašymas suteikti informaciją turi atitikti, kad valstybei narei, į kurią kreipiamasi, kiltų pareiga dėl jo imtis veiksmų, ir sykiu tai yra asmeniui skirtos šios valstybės narės sprendimo dėl įpareigojimo ir sprendimo skirti sankciją už šio sprendimo neįvykdymą teisėtumo sąlyga.
4. Direktyvos 2011/16 1 straipsnio 1 dalį ir 5 straipsnį reikia aiškinti taip: institucijos, į kurią kreipiamasi, atliekamas šia direktyva grindžiamo besikreipiančiosios institucijos prašymo suteikti informaciją teisėtumo patikrinimas turi apimti ne tik šio prašymo atitikties formaliems reikalavimams kontrolę – atlikdama tokį patikrinimą ši institucija turi taip pat turėti galimybę įsitikinti, kad prašoma informacija nėra visiškai nereikalinga, kiek tai susiję su atitinkamo mokesčių mokėtojo ir informaciją galbūt turinčio trečiojo asmens tapatybe bei nagrinėjamo mokesčių tyrimo poreikiais. Šias Direktyvos 2011/16 nuostatas ir Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 47 straipsnį reikia aiškinti taip: kai asmuo pateikia skundą dėl institucijos, į kurią kreipiamasi, skirtos sankcijos už tai, kad jis neįvykdė sprendimo dėl įpareigojimo, kurį ji priėmė gavusi Direktyva 2011/16 grindžiamą besikreipiančiosios institucijos prašymą suteikti informaciją, įgyvendindamas savo

kompetenciją nacionalinis teismas gali ne tik pakeisti skirtą sankciją, bet ir patikrinti šio sprendimo dėl įpareigojimo teisėtumą. Kiek tai susiję su minėto sprendimo teisėtumo sąlyga – prašomos informacijos numatomu reikalingumu, – teismas gali patikrinti tik tai, ar nėra akivaizdaus tokio reikalingumo nebuvimo.

- 5. Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 47 straipsnio antrą pastraipą reikia aiškinti taip: vykdydamas teisminę kontrolę valstybės narės, į kurią kreipiamasi, teismas turi turėti galimybę susipažinti su valstybei narei, į kurią kreipiamasi, skirtu besikreipiančiosios valstybės narės prašymu suteikti informaciją. Tačiau susijęs asmuo neturi teisės susipažinti su visu šiuo prašymu suteikti informaciją, nes tai slaptas dokumentas pagal Direktyvos 2011/16 16 straipsnį. Kad toks asmuo galėtų išsamiai išdėstyti savo poziciją dėl prašomos informacijos numatomo reikalingumo nebuvimo, iš esmės užtenka, kad jis turėtų šios direktyvos 20 straipsnio 2 dalyje nurodytą informaciją.**

Parašai.